

ACTUALITATS

OPINIÓ

De Girona a Sant Cugat, el país fa via

Josep M. Figueres *

He tingut oportunitat en només unes hores de participar en dos actes que tenen un nexa comú: han estat els primers de dos nous batlles, Nadal a Girona i Aymerich a Sant Cugat. A Girona, la Societat Catalana de Comunicació (SCC) va convocar la I Conferència Anual de la Comunicació, on comunicacions i ponències s'aplegaren entorn d'aspectes tan diversos com el patrimoni hemerogràfic, la futura Hemeroteca Nacional, les sales de cinema, el consum televisiu amb la demanda creixent de programes educatius i l'esplendor dels programes *show* o el periodisme a la meitat del XIX. Al dinar corresponent, Nadal obrí les portes de la ciutat a tot el que significués obertura i anàlisi del món que ens toca de viure i Guillamet, el president de la SCC, celebrà que el primer acte del nou batlle fos dedicat a la comunicació.

A Sant Cugat, una ciutat on en els 23 anys que hi resideixo he vist una transformació única, es reté homenatge a tres persones que treballaren per ella, quan hi havia només uns pocs milers d'habitants. S'aplegaren trabucaires i cantaires, esbarts i cobles, gegants i ball de bastons... Tot un espectacle que ens apropava a un món que és avui espectacle i que enlaira, amb ritmes del galop i les jotes, les caramelles i les sardanes, les essències dels Cors de Clavé. Aymerich parlà també de modernitat i, enmig de l'emoció —hi havia familiars dels homenatjats—, indicà com aquella consisteix també a ser conscients i fidels a una memòria i expressar aquest agraïment.

Els dos batlles van guanyar unes eleccions, el poble expressà la seva adhesió en unes votacions. L'endemà la vida segueix i els programes inexorables d'activitats tornen a la quotidianitat. M'ha agradat, però, que en qüestió d'hores pugués assistir a dues manifestacions ben diverses, i alhora emblemàtiques, d'una Catalunya que silenciosament fa la seva via: l'acadèmica i erudita de jornades i congressos, de conferències i trobades; i la popular i senzilla, la directa i vital, de respecte i emoció a un passat amb una plenitud de participació: l'Esbart Sant Cugat, amb potser 50 o 60 joves, que en només uns anys és bandera de la ciutat arreu d'Europa, ballà amb la confiança que només dóna fer-ho davant amics i parents. La coral La Lira en un instant es formà d'entre els grupets d'amics que es desferen per entonar cants pairals o havaneres. Entremig, el to de les bates escolars dutes per homes que recordaren amb nostàlgia els anys infantils al col·legi de la persona a qui dedicaren un passeig. Tot plegat senzill i bonic, com un passeig per un prat o beure aigua de la font després de la caminada: naturalitat.

Mentrestant, a Girona, Wifredo Espina explicava les aportacions del Centre d'Investigació de la Comunicació, Miquel de Moragas glossava el consum televisiu i Emili Prado, Marcial Murciano o Ernest Udina ens apropaven als nous panorames comunicatius, mentre Tresseres, Marín, Casasús, Espinet, Cadena, Gómez-Mompert ens indicaven les noves aportacions en el camp de la història de la premsa. Del videotext es passava a l'animació electrònica i d'*El Republicano* a la conservació del patrimoni àudio-visual. Personalment em preocupava la conservació i recerca dels papers vells, dels quals sembla que ningú no s'ocupi, i vaig restar satisfet en contemplar com Josep M. Muntaner i altres membres de l'IEC instaven a discutir a la SCC aquesta necessitat. Com a rerafons uns pedres centenàries, les de la Fontana d'Or, com els trabucs o flabiols de Sant Cugat, assenyalaven com els dies passen amb batlles que continuen, i l'endemà el sant tornem-hi, que és el patró del país. ■

* Josep M. Figueres és historiador